

16° Pièce
INDO-CHINOIS

184

叻 傳 翹 叻

KỂ CHUYỆN

KIỀU LÃY

In lần thứ nhất

Giá : 0 \$ 20

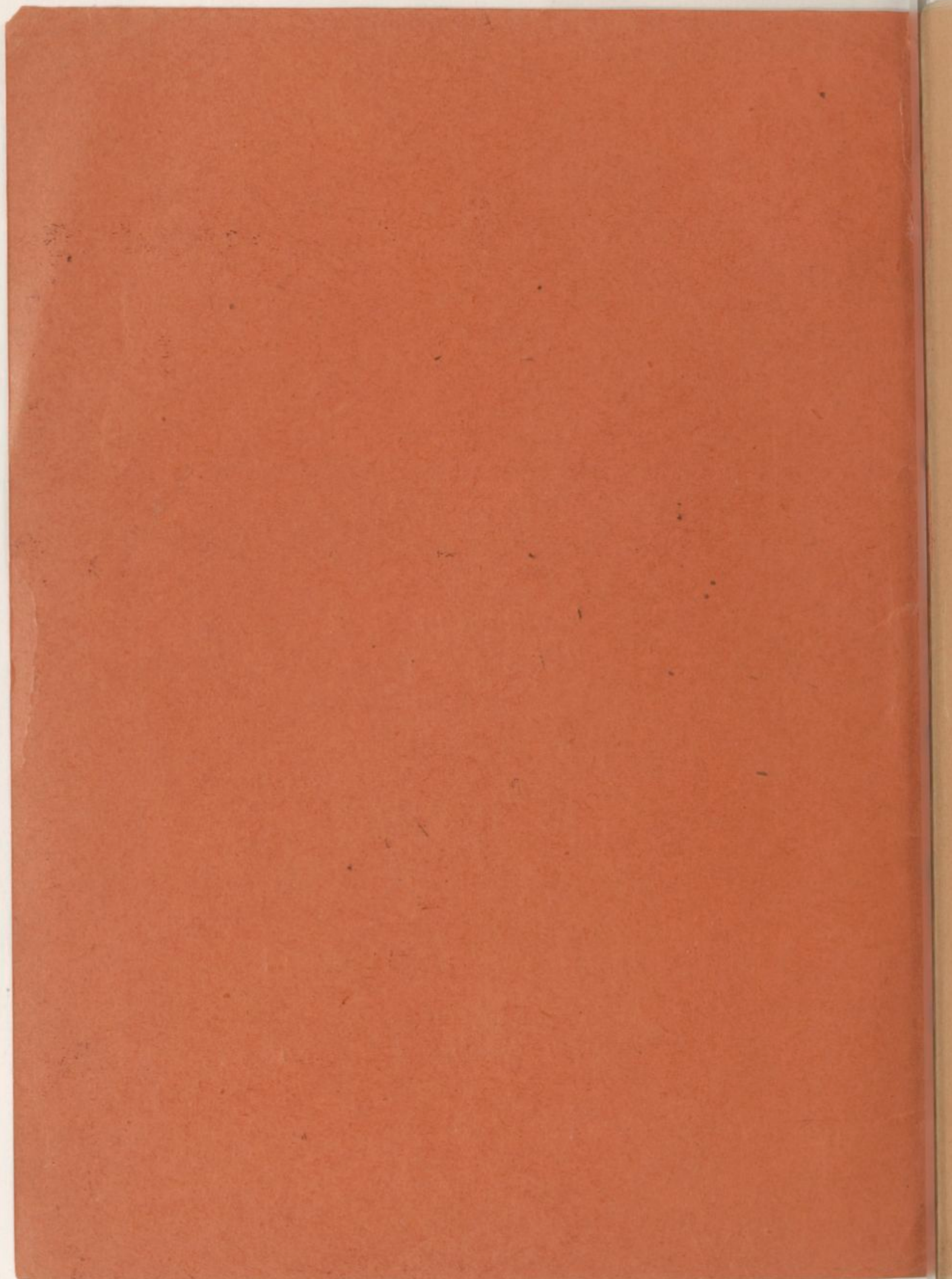
In tại nhà in THAI - SON
Bán tại Hiệu QUANG - THINH

115, Phố hàng Gai - Hanoi

- 1936 -

16° Indoch. Pièce

184

KIỀU LÃY

GẶP GIAI NHÂN Ở BỜ HỒ

Giời tây bằng lăng bóng vàng.
 Cuối tơ hồng liễu bay ngang trước mảnh.
 Lạ cho cái sóng khuyên thàn
 Đổ ai gỡ mối tơ mảnh cho xong
 Rằng nay buổi mới lạ lòng.
 Lửa hương chốc để lạnh lòng bấy lâu,
 Còn nhiều ân nghĩa mấy nhau.
 Gặp nhau phút đã giờ sầu làm tươi
 Chung quanh vẫn đất nước người.
 Hai bên gặp gỡ một nhời kết giao,
 Những là dây ước mai ao.
 Một nhời đã trót thâm giao với tình,
 Duyên kia có phụ chi tình.
 Ngâm cơ hội ngộ đã đành hôm nay.
 Rằng trăm năm cũng từ đây
 Chẳng duyên chưa dễ vào tay ai cầm.
 Hải đường giả ngọn đông lân.
 Lại càng đứng lại tàn ngân chẳng ra.
 Rõ ràng thực lứa đôi ta
 Tri âm nghĩa ấy mới là tri âm.
 Bằng khuâng đỉnh-giáp non thần,
 Còn ngờ dắc mộng đêm xuân mơ màng.

Cùng nhau khoảng vắng canh tràng,
Rầu lia tơ ấy còn vương tơ lòng
May hay giải cẩu tương phùng
Khát khao đã thỏa tấm lòng bấy nay
Ai ngờ lại gặp nhau đây,
Cho đành lòng kẻ chân mây cuối trời,
Cùng nhau gắn bó một nhời
Rầu thay mái tóc giám giờ lòng tơ
Xin ai đó hãy đợi chờ

. . .

MÙA XUÂN NHỚ TÌNH Ở XA

Cỏ non xanh tận chân trời
Cành lê trắng điểm một vài bông hoa,
Lại càng ủ dột nét hoa,
Một lời chân trọng châu sa hai hàng,
Hồn mai phách quế mơ màng,
Nhớ người tri kỷ lòng càng sót xa
Chung quanh lạnh ngắt như tờ,
Đầm đìa giọt ngọc thân thờ hồn mai
Bâng khuâng nhớ cảnh nhớ người
Còn vắng trắng bạc còn nhói nguyên xưa,
Giăng thề còn đó tơ tơ
Hỏi người tình cũ bây giờ là ai
Ngày xuân em hãy còn dài
Còn thân ắt cũng đến bồi có khi,
Nhớ người bạn cũ tình ghi
Ngày xuân lắm lúc đi về mấy xuân,

Lại càng mê mẩn tâm thần
Đột xương đeo nặng cảnh xuân la đà
Nguyên người quanh quất đầu xa,
Nghĩ người ăn gió năm mưa sót thềm.
Đã nguyên hai chữ đồng tâm,
Trăm năm thề chẳng ôm cầm thuyền ai,
Còn non còn nước còn dài
Còn về còn nhớ đến người tình xưa,
Hải đường môn mơn cảnh tơ,
Ngày xuân càng gió càng mưa càng dào
Nhớ nhời trót đã thâm giao,
Mặt tơ tưởng mặt lòng ngao ngán lòng,
Đã cùng khăng khít giải đồng,
Tin xương luống những đầy mong mai chơ
Có điều chi nữa mà ngờ
Bên trông đầu nọ bên trông cuối kia,
Ngày xuân lắm lúc đi về.

THU ĐẠ LỮ HOÀI

Văng giăng văng vặc giữa giời,
Nhớ nơi kỳ ngộ vội dời chân đi,
Đau lòng kẻ ở người đi,
Đột roi thắm đá tơ chia ruột tằm,
Hồng quân mấy khách hồng quần,
Lẳng tai nghe đã mấy phần diễm ba
Sốt người lần lửa phương xa,
Những gần rừng tia những xa bụi hồng

Cùng nhau tạc một chữ đồng.
Lòng nào là chẳng động lòng sót thương.
Bây giờ giới biển mệnh mang,
Sót người trong hội đoàn tràng đòi phen,
Mái tây đề lạnh hương nguyên,
Nghĩ duyên đầm thắm là duyên bể bàng.
Lừ phen đá biết tuổi vàng,
Đề dò dốn bề khôn lường đáy sông,
Trông vời mặt bể mệnh mông,
Lửa hương chốc đề lạnh lòng bấy lâu,
Ông tơ ghét bỏ chi nhau,
Chưa vui sum họp đã sầu pha phôi.
Cùng nhau trót đã nặng nhời
Thấy giảng thu thẹn những nhời non sông,
Trăm năm tạc một chữ đồng . . .

GIAI NHÂN KỶ NGỘ

Giới xanh xanh biếc một mầu
Bâng khuâng nào đã biết đâu là nhà,
Nhận từ quán khách lán la.
Này trong khuê các đâu mà đến đây.
Bây giờ mới gặp nhau đây,
Mà lòng đã chắc những ngày một hai.
Còn non còn nước còn dài.
Thân này còn dám coi ai làm thương,
Mây mưa đánh đổ đá vàng,
Càng quen thuộc nét càng ran riu tình,

Rẽ hay tình lại gặp tình
Khuôn xanh lờa lọc đã đành có nơi.
Còn duyên may lại gặp người
Hai bên gặp gỡ một nhời kết giao,
Đường xa có chớ ngại Ngô Lào,
Dưới đây có đất trên cao có giới.
Cùng nhau gấn bó một nhời
Bống không cá nước chim giới nhớ nhau,
Nỗi mình riêng tưởng bấy lâu
Nặng vì chút nghĩa mấy nhau một ngày,
Bây giờ đàn đã bén giây,
Càng yêu vì nét càng say vì tình,
Cho hay là thói hữu tình,
Một mình mình biết một mình mình hay.
Cùng nhau vả tiếng một ngày.
Càng nhìn vẻ ngọc càng say khúc vàng
Đã lòng quân tử đa mang,
Một lời vâng tạc đá vàng thủy chung,
Mới hay ngấm nghĩ tương phùng.
Lòng nào là chẳng động lòng sót thương.
Sót thay chút nghĩa cũ càng.
Tình càng thấm thía gia càng ngân nga
Quản bao tháng đợi năm chờ.
Ngày xuân càng gió càng mưa càng nồng
Thuyền duyên gặp được anh hùng.
Đây xem phỏng đã cam lòng ấy chưa.

Dùng dùi đục hiện tại tại

Vi chẳng phận đẹp duyên ưa,
Ngày xuân chưa rẽ tình cờ mấy khi,
Gặp nhau rẽ đã mấy kỳ,

...

VỊNH SÔNG NHŨ

Nhác trông nhờn nhọt màu da
Xuân lan thu cúc mặn mà cả hai.
Những đà âu yếm vành ngoài,
Kề đà thiếu nảo lòng người bấy nay.
Ở trong còn lắm điều hay,
Chẳng duyên chưa rẽ vào tay ai cầm

...

VỊNH NGỌN NẾN

Rõ ràng trong ngọc trắng nga
Sầu tuôn đứt nổi châu xa vẫn dài
Một mình âm ỷ canh chầy,
Đoạn trường nghĩ nổi sau này mà kinh,
Khóc than khôn xiết sự tình
Gió mưa âu hắt tan tành thịt xương.
Hoa hương càng tỏ thừ hương,
Thân sao bướm chán ong chường mấy thân

...

VỊNH NÚI NON BỘ

Có cây có đá sẵn sàng.
Đập cầu nhỏ nhỏ bắc ngang đầu ghềnh,
Nhặt thưa chim cối đầu cành,
Dụng dời dọt liễu tan tành gốc mai,

Chung quanh vẫn nước non người.
Cỏ non sanh ngắt chân giới xa xa
Một vùng cỏ ái giăng tà
Dưới khe nước chảy thực là trong veo
Một nhà sum họp trúc mai
Càng sâu nghĩa đề càng dài tình sông
Giang hồ quen thú vậy vùng

BÀI ĐỐ KIỀU

Trăm năm trong cõi người ta
Chữ tài chữ mệnh ấy là làm sao
Vương-quan Kim-trọng thế nào,
Hai chàng gặp gỡ nơi nào hỏi han,
Thúy-kiều sắc sảo khôn ngoan
Làm sao lại phải giây oan bán mình,
Tú-bà cùng Mã-giám-sinh,
Mua Kiều về trốn lâu sanh làm gì
Thúc-sinh rầu có ai bi
Vì ai mà phải một kỳ bó tay,
Hoạn-thư giằn buộc nghiệt cay
Ghen tuông đâu có chức này là hơn
Vì ai được dận cru hơn
Vì sao Kiều phải kinh hồn gớm thay,
Bạc-bà độc địa vào tay
Toan bề ép gả Kiều dầy cho ai
Lâu sanh lại gặp thứ hai
Vì ai Kiều được chông gai sạch lâu

Oái ân giả báo chẳng lâu.
Vì ai Kiều phải đắm đầu trăng giang,
Ai mà ép gả Thổ-quan.
Ai mà giăng lưới đón nàng vớt lên,
Cho hay chưa hết trần duyên,
Trong mè sao lại đứng bên người nào ?
Ai mà cùng chiếm bảng cao,
Ai mà quyết chí nơi nào tìm nhau.
Còn như tái hợp về sau.
Kim, Kiều duyên kết tình đầu kể ca

BÀI ĐÁP

Trăm năm trong cõi người ta
Chữ tài chữ mệnh khéo là cột nhau
Cũng là đồng khi tương cầu,
Đồng thanh tương ứng cùng nhau duyên giới
Chàng Vương quen mặt ra chào.
Cùng chàng Kim-trọng thuở nào đồng xong,
Văn chương nét dặt tinh thông.
Tài danh phú quý thực dòng hào hoa,
Thúy-Kiều sắc sảo mặn mà.
So bề tài sắc lại là hơn Vần,
Sắc tài lắm lúc phong trần,
Một giao oan nghiệt hai thân khổ phiền
Sao cho cốt nhục vẹn tuyền
Trong khi ngộ biến tòng quyền mới nên,
Ấu đành dứt bỏ chữ duyên,
Vẹn tròn chữ hiếu mới nên thân người

Vậy nên một đã ra mười.
Bán mình chuộc tội cho người tình thâm,
Cũng đành liều bỏ một thân,
Lầu xanh mang lấy nợ nần yển oanh
Gú-bà cùng mã giám sinh.
Vẫn là một tổ phong tình xưa nay.
Bán hương buôn phấn nghề này,
Chung lưng mua lấy Kiều dây về buôn
Đủ may âu cũng sự duyên,
Sốt tình chút phận thuyền-quyên cho nàng.
Than ôi nhân quả giở giang,
Cành hoa nở bán vào phường lái buôn.
Trước thần cầu nguyện mảnh gương
Bướm ong bay lại bốn phương âm âm
Nghĩ tình nàng cũng thương thầm,
Vùi hoa dập liễu chút thân lạc loài.
Khách du hống có một người
Ký-tâm họ Thúc vốn người Thường-châu.
Qua chơi lòng muốn sở cầu
Muốn rằng Thục-nữ hảo cầu giai-nhân,
Chương-tô giáp mặt một lần.
Nguyệt hoa hoa nguyệt mấy phần gió găng,
Cùng nhau khăng khít giải đồng,
Nửa năm hơi tiếng đã cùng vừa quen.
Hồi vui lại gặp hồi đen.
Phải tay vợ cả lắm phen lộng nân,

Muru sâu lại gặp muru gian,
Bắt về làm nhục cho nàng một khi.
Bắt khoan bắt nhặt bắt qui,
Thúc-sinh trông thấy dám chi một nhời,
Chước dẫu có trước lạ đời,
Khiến cho chàng Thúc ra người bó tay,
Nhân làm sao đến thế này.
Hoạn-thư giàm buộc là tay cũng già.
Gớm thay quỷ quái tinh ma.
Cũng vì chàng Thúc hóa ra thế này.
Tưởng rằng rầu riếm cùng ai,
Giấu ta ta lại liệu bài dấu cho
Nàng Kiều ủ dột nét hoa.
Ợ ơai sư-lữ dẫu mà dám kêu,
Làm cho sâu sắc đủ điều,
Một phen cười cợt nàng Kiều thất kinh,
Cũng liều lên bước cắt mình,
Khánh chuông giắt cả vào mình lên đi,
Sự dẫu lắm sự gian nguy.
Lầu xanh lầu lữ nay thì là hai.
Ấy ai gây việc trông gai.
Lửa dẫu lại gặp bỏ tay cho đành.
Thân sao lắm nỗi bất bình.
Bạc-bà lại giắt Bạc-sinh mua nàng
Kiếp này nhân quả giở giang,
Đã toan chốn nợ đoạn tràng chẳng xong.

Trêu người tri mấy hóa công
Tưởng rằng ai cũng một chồng mà thôi,
Thấy lời quyết đoán hẳn hoi
Ai ngờ cũng tỏ cùng nòi lâu sanh,
Còn đương tình quân lo quanh
Từ-công đâu đã mê tình vào chơi
Cho hay sự cũng bởi giờ
Cùng Từ-công lại nổi nhời phu thê.

Kiều hoa đón rước nàng về
Oán thì giả oán ân thì giả ăn.

Sánh vai ngồi dựa chung quân
Năm năm hùng cứ hải tần một phương.

Hồ-tên thăm lễ với nàng,
Âm mưu bày trước qui hàng một hai.

Tin lời thực giả nghe ai,
Từ-công đến nổi trận này về âm.

Khí thiêng khi đã về thần,
Trơ trơ còn đứng chôn chân giữa giờ
Nàng rằng vì quân ghe nhời.

Ai ngờ trí dũng ra người thờ ơ,
Than ôi lòng thực ai ngờ

Khóc than phục xuống thì Từ ngã ra

Quan quân liền vực nàng ra
Hồ-công trông thấy lòng đã cam tâm.

Rắp toan hương lửa Tấn Tần
Chỉ e mình bức đại thần quốc gia,

Trái anh liền nghĩ kể ra.
Dem nàng ép gả nay đà Thổ-quan.
Ông tơ sao khéo đã doan.
Se giây sao khéo vợ càn vợ siên.
Nàng càng ủ rột mà liên,
Chém cha cái số thuyền duyên sóng vùi,
Thương ôi tài sắc một đời,
Còn chi biết sống là vui nữa , à,
Quản chi riêng thiệt mình ta.
Thôi thì liều cướp công cha nghĩa này
Đạm-tiên nàng hỏi có hay
Hẹn nhau thì đón ta rầy cùng đi.
Giời cao bể rộng tứ bề,
Này nơi bề khổ ắt là từ đây,
Trông vời mặt nước chân mây,
Cũng liều lăn xuống nơi này trắng giang
Thôi thì đắm ngọc chìm hương,
Thương ôi tài sắc là phùng vô duyên.
Số giờ sui vãi Giác-duyên.
Nghe nhờ Tam-hợp căn nguyên sự nàng
Rụng rơi càng nghĩ thấm thương.
Hay đâu giờ hãy còn chiều người ta
Nhẹ nhàng sạch nợ đó mà.
Giác-duyên dù nhớ thì ra rước nàng,

CHUNG

